

Náis da Asociación Paseniño.

As dificultades de acceso aos recursos no eido rural

Vivimos nunha localidade de aproximadamente 8000 habitantes en plena Costa da Morte.

Alá polo ano 2011, cando o meu fillo foi diagnosticado de TEA, no noso concello non se dispoñía de case ningún recurso, nin no ámbito social nin no privado. Contabamos unicamente cun gabinete de logopedia que abriera recentemente as súas portas para fortuna de moitas familias, xa que supoñía un gran alivio nas nosas vidas. Para todo o demais tiñamos que desprazarnos ata A Coruña ou Santiago, a case 100 km de distancia, dificultando así a nosa conciliación familiar e tendo incluso que deixar de traballar", coas repercusións económicas que leva consigo esta decisión.

As viaxes non eran poucas, xa que os nenos e nenas con este diagnóstico precisan de diversas terapias, tales como a ocupacional, fisioterapia, logopedia, psicoloxía, neuroloxía etc.

Imaxínade o que supón para as familias o feito de lidar cunha montaña rusa de emocións debido ao recente diagnóstico dun fillo, co feito de deixar de levar unha vida cotiá e tranquila polo tempo que estas viaxes supoñen.

Debo dicir que, debido en parte ao incremento de nenos e nenas con necesidades especiais na comarca, comezaron a chegar máis recursos no rural, para sorte de todos nós, polo que o proceso dos diagnosticados nos últimos tres ou catro anos non ten nada que ver co noso hai once anos.

Asociación de familias de nenos e nenas con necesidades especiais
Paseniño

asociacion.pasenino@gmail.com

REVISTAGALEGA
DE EDUCACIÓN

ISSN: 1132-8932

Páx. 21 - 22

Sesión de terapia en Centro Impulso.

Un destes recursos foi o “Centro Impulso”, un sopro de aire fresco para as familias e, sobre todo, para os nenos. Dita clínica conta con todos os servizos mencionados anteriormente, e dos que xa se favorecen moitas familias. Si, son recursos privados, pero a calidade de vida das familias optimízase moito.

Campamento de verán.

Grazas á forza de moitos pais, nais e á mancomunidade dos concellos da Costa da Morte, no ano 2021 abriu en Dumbría e Vimianzo a unidade de Atención Temperá, evitando a máis de 35 familias percorrer máis de 140 km diarios.

Hoxe en día un neno con autismo non é unha excepción, cada vez hai máis casos, e a falta de información, formación, actividades adaptadas; as gañas de axudar e apoiarnos levou un grupo de pais e nais a crear a “Asociación Paseniño”, unha asociación sen ánimo de lucro para familias de nenos e nenas con necesidades especiais en xeral. Nela damos apoio a familias que o precisen, intentamos promover actividades de ocio, deporte e cultura adaptadas e tamén favorecer a participación e acceso ás actividades programadas polos concellos.

Cremos que o día a día dun neno/a con TEA é máis fácil no rural, xa que, ao ser unha poboación pequena, todo o mundo os coñece e eles coñecen o seu entorno. A vida aquí é máis sinxela, tranquila, con menos ruído e polo tanto menos estrés. Por iso, e porque o rural é a nosa casa, queremos seguir vivindo aquí. Pero para poder facelo precisamos:

- Máis recursos nas aulas, xa que, a pesar de existir un decreto de atención á diversidade, non se ten en conta na maioría de colexios da Costa da Morte.
- Necesitamos tamén que os educadores e coidadores que atenden os nosos nenos estean formados en TEA, xa que unha boa intervención e inclusión na infancia pode supor unha mellor autonomía na idade adulta, mellorando así a calidade de vida da persoa e da propia familia.

- Algo básico e moi necesario tamén é a creación de aulas específicas en colexios ordinarios, tanto en primaria como en secundaria, para que os nenos/as que están en combinación non teñan que desprazarse ata A Coruña e Santiago percorrendo moitos km ao día e facendo imposible a conciliación familiar e laboral.

- Tamén é preciso unha formación profesional adaptada e un centro de día para darlles a posibilidade aos nosos nenos de poder acceder a un traballo digno no futuro.

- No ámbito da sanidade sería bo o acceso a diagnósticos gratuítos, non tendo que costéalos en grandes asociacións, posto que moitas familias non contan cos recursos económicos necesarios para facelo. Dende a asociación intentamos traballar para que os recursos se acheguen ao ámbito rural e non ter que desprazar os rapaces ás cidades con todo o trastorno e estrés que iso supón para eles e as súas familias.

A simple vista a persoa que estea lendo isto, pode crer que estamos pedindo demasiado, pero, se nos paramos a pensar, o único que estamos solicitando é algo básico, necesario e de sentido común; que ademais saíra mellor a longo prazo, posto que daríamos máis vida aos pobos do medio rural, que tan esquecidos están e desatascariamos o volume de traballo dos centros específicos nas cidades, optimizando así os recursos do Estado e mellorando o estilo de vida de todos nós.

Cunha boa atención e os recursos axeitados, vivir con autismo no medio rural pode ser máis doado. ■